

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ A SIBIULUI

Prigonirea Bisericii Ortodoxe strămoșești sub comunism *

Prin jertfe nenumărate aduse cu deosebire de tineretul nostru, Dumnezeu a eliberat poporul român de robia comunistă care dura de 45 de ani și care urmărea golirea tineretului de viața creștină și deci, de spiritualitatea lui strămoșească, iar prin aceasta, desființarea identității lui ca popor aparte, ca să nu mai vorbim de nimicirea lui ca existență biologică printr-o tot mai crudă înfometare.

În această acțiune de nimicire a neamului nostru o atenție specială se dădea prigonirii Bisericii strămoșești și împiedicării ei în tot felul, în lucrarea sa deschisă în viața poporului.

Vom enumera câteva forme ale acestei prigoniri.

De fapt, Biserica Ortodoxă strămoșească a fost supusă de regimul comunist unei prigoniri deosebite. Un reprezentant al Departamentului Cultelor, întrebat odată, de mine, pentru ce Biserica Ortodoxă este supusă unor dificultăți speciale, nepermițându-i-se să-și refacă bisericile ce se ruinau, în vreme ce cultele neoprotestante își clădeau, în schimbul valutei străine, case de rugăciune monumentale, mi-a răspuns că credința creștină reprezintă în rîndul poporului român majoritatea ortodoxă și tocmai de aceea ea trebuie desființată cu deosebire, pentru a face să domnească în statul nostru ateismul.

Formele acestei acțiuni de eliminare a cre-

dinței din majoritatea poporului nostru s-a concretizat, cum am spus, în oprirea refacerii și reparării bisericilor ce se ruinau, în demolarea unui mare număr de biserici existente, în supravegherea deosebită a activității preoților, în închiderea acestora pentru învinuiri inventate, în așa măsură încît între anii 1950—1965 se aflau peste 500 de preoți ortodocși în închisori, dintre care unii au fost duși la canal, ca să nu mai vorbim de copiii preoților, mai alës ai celor închiși, care nu erau admiși în Facultăți; erau în schimb suspectați permanent, iar în serviciu menținuți numai în grade inferioare. La acestea se adăuga persecutarea credincioșilor care aveau curajul să frecventeze bisericile.

Dintre preoții aflați în închisori în anii 1958—1964, eu personal am fost în cameră cu cîțiva care au murit, îmbolnăviți de tot felul de tratamente chinuitoare la care fuseseră supuși, inclusiv înfometarea. Aceștia au fost: Dr. Liviu Munteanu, fost rector al Institutului Teologic din Cluj, închis pentru că semnase, ca vicar al Episcopiei din Cluj, în locul Episcopului, o adresă către preoți pentru catehizarea copiilor. Deși ajunsese paralizat după o vreme, era silit să meargă pe picioarele sale pentru a-și rezolva trebuințele trupului, fiind supus și la alte acte chinuitoare care i-au grăbit moartea. Apoi a fost Dr. Ilarion Felea, fost rector al Insti-

(Continuare în pag. a 2-a)

Pr. prof. Dumitru Stăniloae

Ceremonia hirotonirii întru arhiereu a Arhimandritului Dr. Ioan Mihălțan

În zilele de sîmbătă și duminică (3 și 4 februarie 1990), a avut loc, în Catedrala episcopală (Biserica cu Lună) din Oradea, impresionantul ceremonial de hirotonire întru arhiereu a Prea Cuviosului Arhimandrit Dr. Ioan Mihălțan, conferențiar la Institutul Teologic Universitar din Sibiu, pentru postul vacant de Arhiereu-vicar al Episcopiei Ortodoxe Române a Oradiei, cu titlul de **Crîșanul**, numit în acest post de Sf. Sinod, în ședința sa din 18 ianuarie 1990, la cererea P.S. Episcop Vasile, titularul Episcopiei Oradiei. Acesta de mai bine de 19 ani, se îngrijește cu mult succes de destinele clerului și credincioșilor de pe întinsul județelor Bihor, Satu Mare și Sălaj. Ajuns la vîrstă înaintată, a simțit nevoia unui ajutor, pe care, la cererea sa, Sf. Sinod i l-a designat în persoana sus-numitului dascăl de teologie.

Ceremonialul a început sîmbătă, 3 februarie 1990, cu săvîrșirea vecerniei de către un sobor de preoți și diaconi, în frunte cu P. C. Arhim. Ioan Mihălțan, avînd alături profesori colegi de la Institutul Teologic și slujitori ai Catedralei cu Lună, în prezența Prea Sfinților Episcopi Vasile al Oradiei, Timotei al Aradului și Iustinian Maramureșanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Clujului.

După otpustul vecerniei, în fața celor trei ierarhi, s-a oficiat slujba de ipopsifiere a P. Cuv. Arhimandrit Ioan Mihălțan, apoi P. C. vicar eparhial Augustin Lucian a dat citire actului sinodal de chemare a sus-numitului arhimandrit la rangul de arhiereu, pentru postul vacant de arhiereu-

vicar al Episcopiei Oradiei, cu titlul de **Crîșanul**, iar acesta, în formula de răspuns, a declarat:

„Răspund cu multă smerenie și frică de Dumnezeu acestei arhieresti și părintești chemări și primesc, cu supunere și bucurie, sfința și greaua sarcină a arhieriei”.

După această ceremonie, P. C. prof. Dr. Dumitru Abrudan, prorectorul Institutului Teologic din Sibiu, a exprimat bucuria că un distins coleg de catedră a ajuns, la dorința și cererea P. S. Episcop Vasile al Oradiei, la această înaltă demnitate arhierescă, adăugînd că membrii corpului profesoral se despart cu regret de bunul lor coleg, atît de apreciat de toți, dar mai ales atît de iubit de studenți, atît pentru bogăția de cunoștințe și îndemnuri împărțite, cît mai ales pentru dragostea și căldura sufletească cu care se apropia de ei. În schimb, a subliniat vorbitorul, P. S. Episcop Vasile cîștigă un ajutor așa cum și-a dorit și pe care l-a dorit, avîndu-l stîlp bătrînețelor sale. Totodată și-a exprimat convingerea că P. S. Arhiereu Ioan Crîșanul, în deplină colaborare cu titularul, va continua cu aceeași dăruire, ca și P. S. Episcop Vasile, munca de păstorie a credincioșilor din Eparhia Oradiei. Prea Cuv. Ipopsifiu, în cuvîntul său, a mulțumit călduros părintelui prorector pentru alesele cuvinte rostite și mulțumește din suflet P. S. Episcop Vasile pentru dragostea cu care l-a dorit să-i vină ca ajutor, promițîndu-i că se va strădui să-i confirme întru totul așteptările. În încheiere, P. S. Episcop Vasile și-a exprimat bucuria și satisfacția că cei în drept i-au ascultat ru-

(Continuare în pag. a 2-a)

Diacon Dr. Teodor Savu

O REVOLUȚIE SPIRITUALĂ

Prea Sfințitul Nathaniel mi-a poruncit să pun pe hîrtie, în forma unui articol, importanța momentului istoric și transformările prin care trece neamul românesc astăzi. Prea Sfinția Sa nu s-a gîndit la informații, care de fapt abundă în presa mondială, ci la profilul spiritual al acestei revoluții.

Trei sînt factorii care au contribuit la victoria poporului român în această revoluție.

a) **FACTORUL MATERIAL:** Armata și Poliția, care s-au alăturat poporului să-i apere de măcelul în masă, plănuț de Ceaușescu și de Securitate, formată în parte din mercenari plătiți din țările arabe. Niciodată nu s-a văzut în istoria noastră o mai strînsă unitate; armata, poliția, mame și copii, elevi, studenți și muncitori — națiunea întreagă s-a sculat împotriva tiranului și a Securității bestializate în școli speciale de teroare ale partidului comunist. Glorie armatei române, care de data aceasta a luptat pe frontul intern pentru salvarea esenței neamului, adică a credinței în Dumnezeu și a libertății de conștiință!

b) **FACTORUL INTELECTUAL:** Universitățile, profesorii, scriitorii, artiștii și poeții, care în ciuda directivelor de partid, au educat tineretul român în respectul valorilor și au format opinia publică, în vederea schimbărilor ce aveau să vină. România are o clasă intelectuală care în tot acest timp a suferit enorm. Toată drama intelectuală se vede în poezia existențialist-filosofică, de o înaltă frecvență spirituală, îmbrăcată în termeni ortodocși; în metafora dusă la extrem, care de multe ori exprimă tragedia dezumanizării, în așa fel ca mintea obtuză a celor de la partid să nu poată pricepe. Prin creația lor, ei s-au opus acțiunii de distrugere a sufletului românesc. Însă n-a fost ușor. Acest ermetism spiritual va rămîne expresia intelectuală a acestei generații.

c) **FACTORUL RELIGIOS:** Biserica. Noi am fugit, ne-am pus la adăpost vieții, dar ei au rămas și au suferit. Noi nu avem dreptul să criticăm pe Ierarhii români pentru compromisul inteligent în care au sacrificat anumite forme externe, pentru a salva esența. Cînd Mahomet a cucerit Constantinopolul, Patriarhul Ghenadie a semnat o constituție de compromis, prin care se interzicea sunarea clopotelor, procesiunile religioase pe stradă, pelerinajul cu Sf. Moaște... etc. Frumusețea cultului bizantin a fost redusă, la minimum. Lumea credea că patriarhul s-a turcit. În enciclica sa către călugării fanatici, Sf. Ghenadie zicea: „Va veni vremea cînd Biserica va renunța la toate formele exterioare, pentru salvarea esențialului, care este Sf. Euharistie”. Oamenii l-au criticat pe patriarh, însă Biserica l-a pus în rîndul sfinților.

Nimeni nu-și poate închipui contorsiunile diplomatice ale Sinodului Român pentru a menține bisericile deschise, în care poporul să se roage, să-și spovedească păcatele, să-și spună durerile, să se unească cu Hristos în Taina Euharistiei, să fie botezați și cununați. În biserică oamenii se simțeau liberi. Rugăciunea ne-a adus izbăvirea. Pastorul Billy Graham s-a exprimat că în nici o țară din lume nu a găsit credință ca în România — ori asta se datorează, în parte clerului și ierarhiei bisericesti, abilității lor politice, într-o țară comunistă, în care Biserica era cînd tolerată, cînd persecutată. Totuși, ei au fost în stare să mențină 9 seminarii, 2 Facultăți de Teologie, 6 tipografii bisericesti, în care se tipăresc 10 reviste creștine și se tipăresc Sf. Părinți pînă acum peste 100 de volume...

ATITUDINEA EXILULUI. Noi, însă, ce am făcut pentru eliberarea lor? Nimic. Toți am fugit în alte țări, ne-am pus la adăpost. Ei au rămas acolo, chinuți și flămînzi, unii au murit în închisori, pe canale; iar „cînd a venit plinirea vremii”, și-au sacrificat viața cu zecile de mil, scuturînd jugul tiraniei. Nu sîntem vrednici să le sărutăm picioarele. Noi, în exil, ne-am certat, organizînd partide politice, căutînd să le dăm lor lecții de democrație. Ei nu au nevoie de formulele noastre. Ei au suferit, ei au murit, al lor este dreptul de a decide, dacă le trebuie rege sau republică.

Datoria noastră este să vizităm țara în care ne-am născut, ca pe pămîntul sfinț al Canaanului. Să ingenuchem pe mormintele noilor eroi și martiri, ale pruncilor pe care Irodul neamului românesc i-a sacrificat și să plîngem; și să fim mîndri că ei au fost în stare să moară, pentru înlăturarea forțelor întinericului.

Arhim. Roman Braga

(Extras din „Solia” — The Herald, revistă editată de către Episcopia Ortodoxă Română din S.U.A.)

O pată pe filele Istoriei

Așteptata zi a venit!

Mari sacrificii de vieți omenești, vărsări de sînge, tineri și vîrstnici, femei și copii s-au înfruntat cu teroriști și au cîștigat sfința LIBERTATE.

Tinerii de ieri, azi cu plete cărunte, au fost alăturați de voi în zilele revoluției pe străzile Sibiului. Am simțit în noi aceleași sentimente și pîrjolul dragostei față de țară și poporul român, pe care le-am avut și în octombrie 1944 cînd am reasezat la locurile lor bornele de frontieră de la Carei și Satu Mare. Atunci ni s-au spus de comandanții noștri să luptăm pentru că luptăm pentru viitorul țării și neamului nostru. Dar nu s-a înțeles așa. Cel ce ne-au condus la victorie au fost întemnițați la Jilava și Aiud, unde au murit ostracizați, iar noi subordonații lor am fost tratați cu o totală indiferență și dați uitării.

Noi, care am luptat pentru a doua independență a Patriei timp de 45 de ani nu am mai avut cuvînt necenzurat. Nu s-a găsit nimeni să ne aprecieze gestul mai mult decît supra omenească, care l-am depus pentru obținerea victoriei, am fost dezarmați și ni s-au retras și decorațiile sub pretextul schimbării lor. Majoritatea

cadrelor active din armată foste pe front au fost epurate. Un decret dat de regimul instalat la cîrma țării a amnezat pe toți dezertorii și nesupuși la legile militare și au fost puși cot la cot, în rînd cu noi.

În țara noastră timp de 45 de ani nu a putut lua ființă o Organizație a Veteranilor de război, ci doar un Comitet Provizoriu, care provizoriu a rămas și nu a reușit să obțină pentru veterani nici cel mai mic semn al Patriei Recunoscătoare, pentru că nu a voit regimul. În schimb ne-a subordonat în Comitetul FOȘTELOR LUPĂTORI, care nu știm unde au luptat, cîți răniți și morți au avut, ce victorii au obținut, dacă au înțeles prin zăpăzi pînă la brîu și dacă au suportat bombardamentele groaznice ale artileriei și aviației naziste.

Celor încorporați înaintea începerii războiului nu li s-a calculat timpul petrecut pe front cu motivarea de-a dreptul draconică că nu au fost în cîmpul muncii înainte de încorporare. Iar invalizii și mari mutilați au fost

(Continuare în pag. a 4-a)

Veteran de război
Ioan Cristea

Prigonirea Bisericii Ortodoxe strămoșești sub comunism

(Continuare din pag. 1-a)

tutului Teologic din Arad, distins autor de scrieri teologice; Pr. Lazarov din Dobrogea, aflat în 1959 în cel de-al 14-lea an de închisoare; acesta se gîdea cu emoție că-și lăsase fiul acasă în vîrstă doar de un an. Niște dureri cumplite de cap i-au adus la un moment dat, după trei zile, moartea. Ieromonahul Daniel (fost Sandu Tudor), mort în urma unor bruscări de către gardieni, în timp ce era dus de la o baie împreună cu alții. Înainte de aceștia a murit în 1950 Pr. Ilie Imbrescu, care după ce a fost ținut, ca pedeapsă, cîteva zile fără mîncare, luînd ceva de mîncare, a făcut ocluzie intestinală.

Biserica romano-catolică a canonizat pe unicul ei cleric mort în închisoare, respectiv pe Mgr. Ghica.

N-ar fi cazul să pomenească și Biserica noastră pe nenumărații preoți și pe mulți alții, ca și pe toți credincioșii ortodocși morți în chinuri din închisori pentru credința lor?

În închisori preoții și monahii ortodocși n-au stat degeaba, ci au învățat pe oameni acatiste și alte rugăciuni, pe care aceștia și le scriau cu așchii rupte din uși pe săpun; le țineau lecții despre învățătura creștină. Dar cu toate persecuțiile și supravegherile îndurate, preoții și monahii au continuat să-și practice îndatoririle lor, săvîrșind Sfînta Liturghie, precum și botezuri, cununii și înmormîntări. Au continuat să predice cuvîntul lui Dumnezeu și n-am auzit niciodată pe vreun preot pomenind în cuvîntul său pe tiran. N-am auzit pe vreun om din închisoare sau de afară să fi spus că vreun preot i-ar fi pricinuit vreun necaz pentru că i-ar fi trădat cele spuse la Spovedanie. În schimb am cunoscut numeroși preoți închiși pentru că au găzduit cîte un om fugit de acasă din pricina pericolului de a fi arestat, sau pentru că ar fi ajutat în secret pe vreunul dintre luptătorii din munți. Multă vreme după instalarea regimului comunist.

Neținînd seama de tot felul de persecuții suferite, astăzi, Biserica Ortodoxă este acuzată nu numai de unii conducători ai greco-catolicilor, ci și de unii scriitori, — în întregime ei —, pentru faptul că unii ierarhi, în unele Pastorale, au adus cuvinte de laudă marelui dușman al Bisericii care căuta orice prilej pentru justificarea opririi oricărei lucrări a acesteia. Se uită faptul că acele cuvinte de laudă — doar spuse, dar nu și gîdite — erau adresate cu conștiința că de ele depindea activitatea întregii Biserici de care ei erau în primul rînd răspunzători. Se uită că, în general, Biserica — cu prețul acelor scurte și rare pomeniri verbale a putut să-și continue toată activitatea liturgică și duhovnicească în vremea celor 45 de ani, cum n-au putut-o face Biserici din Bulgaria, Albania și, în parte, chiar din Iugoslavia. Poporul român a putut rămîne astfel, prin Biserică,

în continuitatea fundamentală a spiritualității sale, fapt care n-a fost ajutat de nici un alt sector al activității publice din țara noastră (ziaristică, scriitorime, juriști, economiști, universități, Academie etc.). Rarele și puținele vorbe de laudă folosite la adresa tiranului de către ierarhi în cele două Pastorale anuale ale lor, au fost niște picături în raport cu oceanul de laudă revărsate de oamennii tuturor instituțiilor la adresa aceluia. Și totuși, cei mai mulți din aceștia își continuă activitatea necriticată de nimeni, ba chiar continuînd să-și manifeste prin criticile lor față de Biserică același indiferentism religios.

Un mare gînditor creștin refugiat în Occident, vorbind de curînd, de cînd Bisericii ruse i s-a redat o anumită libertate, despre laudele aduse de patriarhii și episcopii ce s-au succedat, la adresa lui Stalin și a urmașilor lui, a declarat: „Au spus niște cuvinte în mod silit, dar și-au păstrat credința și au păstrat continuitatea ei, pe cît s-a putut, în popor“. Pe aceștia nu-i critică nici ucrainenii cărora li s-a redat puțința de a reveni la greco-catolicism. Cu toate acestea, în Rusia au fost dărimate zeci de mii de biserici, au fost împușcate mii de preoți, de episcopi, de monahi. La fel a fost oprită în mare măsură exercitarea cultului în Bulgaria, în Iugoslavia și absolut cu totul în Albania.

Nu se manifestă oare prin această critică insistență la adresa Bisericii Ortodoxe strămoșești aceeași voință de golire a poporului nostru de spiritualitatea lui fundamentală, aceeași încercare de desființare a identității lui spirituale? Și nu se lasă oare amăgiți de această intenție suspectă împotriva Bisericii strămoșești mulți preoți, ba chiar studenți teologi și seminaști, pentru desființarea identității noastre spirituale? Nu se ajută, prin aceasta, unor greco-catolici, ca și sectelor și ateilor ca să fărîmîteze poporul nostru și însăși existența lui?

Să stăm uniți cu toții: ierarhi, preoți, mirenii, tineri și bătrîni, în apărarea credinței, și prin aceasta, a neamului nostru!

Am avut în generațiile trecute intelectuali de mare faimă științifică, care au stat aproape de Biserică, cum a fost: Nicolae Iorga, Simion Mehedinți, Nichifor Crainic, Nae Ionescu; iar în Transilvania, la inițiativa profesorilor ortodocși de la Universitatea din Cluj: Sextil Pușcariu, Ioan Lupăș, Silviu Dragomir, Silviu Țeposu, Victor Papilian, etc., etc., au format Frăția Ortodoxă Română, spre apărarea Bisericii Ortodoxe față de uniaticism.

Am dori să vedem apărînd și în generația actuală de intelectuali asemenea personalități sau un mare curent care să vină alături de Biserica strămoșească, conștienți că ea este forța necondiționată pentru păstrarea identității noastre naționale.

„Oastea Domnului“, Oastea Bisericii

Între realitățile vieții românești asupra cărora regimul dictatorial de tristă amintire a impus o tăcere absolută vreme de patru decenii a fost și „Oastea Domnului“, această minunată lucrare de înnoire a sufletelor în duhul Ortodoxiei străbune.

Inițiată la Sibiu, îndată după primul război mondial, dintr-o necesitate adînc nesimțită de aprofundare a trăirii ortodoxe, această asociație duhovnicească a devenit o adevărată Oaste a Bisericii. Ea a rodit o întreagă bibliotecă de popularizare a credinței ortodoxe, mai multe volume de poezii religioase, a smuls nenumărate suflete din mlaștina păcatului și a creat mii și mii de misionari laici, care și-au adus un aport substanțial la activizarea vieții religioase în orașele și satele țării noastre și chiar dincolo de hotarele ei.

În anii teroarei comuniste, „Oastea Domnului“ a fost lovită cu o rară violență. Activitatea ei a fost total interzisă, regimul considerînd-o — și pe bună dreptate — ca un obstacol de temut în calea programului diabolic de totală nimicire a credinței. Prigoana cruntă n-a făcut însă decît să confere „Oastei Domnului“ luminoasă cunună a martirului. Căci ea n-a dispărut, așa cum și-au propus prigonitorii, și nici nu s-a diminuat, ci dimpotrivă. Deși mulți dintre membrii „Oastei Domnului“ au suferit ani grei de temniță, deși persecuțiile și amenințările de tot felul n-au încetat decît odată cu sfîrșitul dictaturii, „Oastea Domnului“ nu și-a trădat nici o clipă idealul de la început. Ea a fost mereu prezentă în multe dintre parohiile noastre, înviind sufletele și constituind o stăvilă puternică atît în fața încercărilor de ateizare a tineretului, cît și în fața prozelitismului sectar, atît de stăruitor în ultimii 40 de ani. Cîntările „Oastei Domnului“, izvorite din adîncă și autentică simțire ortodoxă, s-au constituit ca un adevărat „folclor“ religios, mult îndrăgit de credincioșii din toate laturile țării. Le auzim azi cîntîndu-se nu numai de către membrii „Oastei Domnului“, ci și în casele tuturor bunilor credincioși, precum și în foarte multe dintre bisericile și mănăstirile noastre, ca frumoase și mișcătoare priceeri. Luată din însuși sufletul neamului, aceste cîntări, pline de bucuria trăirii în Hristos, sînt o dovadă vie a vitalității Ortodoxiei românești.

Lată că Domnul ne-a adus zorii mult așteptați ai libertății. La temelia acestei mult așteptate împliniri, alături de toate celelalte jertfe pe care le-a dat poporul nostru, stă și jertfa „Oastei Domnului“. O jertfă oferită cu smerenie creștină și cu deplină încredere în ziua învierii neamului. Această jertfă este chemată acum să-și aducă plinătatea rodirii sale. Poate mai mult decît oricînd altădată, Biserica are nevoie de lucrarea misionarului laic al „Oastei Domnului“, de rivna și dăruirea acestor credincioși care s-au legat să lupte împotriva păcatului, să ducă tuturor mesajul mîntuirii în Hristos și în Biserica Sa, să facă tot mai evidente în viața poporului nostru valorile Ortodoxiei străbune și să desfășoare o intensă activitate de slujire a tuturor celor aflați în suferință și necaz. Biserica are nevoie de „Oastea“ ei în linia întâi a luptei pentru regenerarea morală și spirituală a neamului.

„Telegraful Român“ inițiază cu acest număr o rubrică a „Oastei Domnului“, așteptînd orice contribuție valoroasă și ziditoare de suflet din partea preoților și a credincioșilor noștri și în special din partea celor afiliați acestei mișcări duhovnicești. Ne rugăm Domnului secerîșului să ridice cît mai mulți lucrători în Ogorul Său.

Slăvit să fie Domnul!

Pr. prof. Vasile Mihoc

● Nu fi înțelept în ochii tăi, teme-te de Dumnezeu și fugi de rău. Aceasta va fi sănătate pentru trupul tău și o înviore pentru oasele tale (Pilde 3, 7—8) ●

Ceremonia hirotonirii întru arhierie a Arhim. Dr. Ioan Mihălțan

(Continuare din pag. 1-a)

gămîntea ca să-i trimită ajutor pe acela pe care l-a dorit cel mai mult, drept care, cu inima larg deschisă, îi urează Prea Cuvioșiei Sale bun venit, roade bogate în păstoria credincioșilor și întru buna sfătuire a preoților. Împreună cu ceilalți ierarhi, P.S. Episcop Vasile îi dă Prea Cuviosului Iopisfui Ioan îmbrățișarea frățască de împreună-rugător lui Dumnezeu.

În ziua următoare, duminică dimineața, în cadrul sf. liturghii din Catedrala cu Lună, s-a săvîrșit hirotonirea întru arhierie (precedată de Mărturisirea de credință) a Prea Cuviosului Iopisfui Ioan, de către Prea Sfințitii Episcopi Dr. Vasile Coman al Oradiei, Dr. Timotei Saviciu al Aradului și Iustinian Maramureșanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Clujului, împreună cu un mare sobor de clerici, 20 de preoți și 10 diaconi (profesori de teologie, vicari, consilieri eparhiali, stareți, preoți de catedrală, etc.), în prezența I.P.S. Mitropolit Dr. Antonie Plămădeală al Ardealului, a Domnului Ministru al Cultelor, prof. Dr. Nicolae Stoicescu, a celor 7 protopopi și a multor preoți din eparhia noastră, ca și din alte eparhii, precum și a unui nespus de mare număr de credincioși, mulți dintre aceștia trebuind să asculte slujba, afară, la megafoane. De asemenea, au participat membri de familie, rude și credincioși din satul natal al noului hirotonit. Au fost de față reprezentanți ai Armatei, ai Administrației județene și municipale, precum și părințele Dr. Ștefan Daskal, ordinar al Bisericii romano-catolice din loc. și Domnul Dr. Ernest Fried, președintele Comunității mozaice din loc.

După slujbă, P.C. Vicar eparhial Augustin Lucian a dat citire Actului sinodal de numire a P. Cuv. Arhim. Dr. Ioan Mihălțan în postul de Arhierie-vicar al Episcopiei Oradiei, iar Domnul Ministru al Cultelor Dr. Nicolae Stoicescu a dat citire Deciziei ministeriale de recunoaștere în post a sus-numitului, căruia i-a urât îndelungată și rodnică arhipăstorie. Apoi s-au ținut cuvîntări adecvate împrejurării de către: P.S. Episcop Vasile al

Oradiei, Arhimandrit Bartolomeu-Valeriu Anania (București), reprezentant al Grupului de Reflecție pentru înnoirea Bisericii Ortodoxe Române, I.P.S. Mitropolit Antonie al Ardealului și P.S. Arhierie-vicar Ioan Crișanul, subliniindu-se însemnătatea bisericească, socială, culturală și patriotică a acestui eveniment din viața românilor ortodocși din Bihor, Sătmar și Sălaj.

După încheierea cuvîntărilor, P.S. Arhierie-vicar Ioan Crișanul a „miruit“ pe credincioși, care l-au întîmpinat cu multă dragoste și căldură, iar corul catedralei a intonat imnul arhieresc.

În cinstea noului hirotonit, s-a servit o masă frățască la restaurantul „Transilvania“, cu care prilej s-au rostit mai multe toasturi, la care a răspuns, deosebit de emoționat, P.S. Arhierie Ioan Crișanul. Un grup de studenți teologi au intonat, pe parcurs, mai multe bucăți muzicale bisericesti și patriotice.

Noul demnitar se trage dintr-o familie de țărani harnici și buni creștini din localitatea Ohaba, jud. Alba. Este licențiat și doctor în teologie al Institutului Teologic Universitar din Sibiu, la care a funcționat apoi, în mod succesiv, ca duhovnic, lector și profesor de îndrumări misionare, din 1970 pînă la ocuparea noii demnități de azi. A făcut studii de specializare la Institutul Ecumenic din Bossey (Elveția). A publicat studii și articole de specialitate. A părăsit timp de 39 de ani, ca preot, în satul natal.

Clerul și credincioșii ortodocși români de la granița de nord-vest a scumpei noastre patrii, plini de încredere și de nădejdi îndreptățite, doresc din suflet ca bunul Dumnezeu să-i dăruiască Prea Sfințitului Arhierie-vicar Ioan Crișanul sănătate și putere de muncă, îndelungată și rodnică arhipăstorie, pentru ca, alături de P.S. Episcop Vasile, să fie realizatorul tuturor aspirațiilor creștinești și românești ale credincioșilor și preoților încredințați lui spre mîntuire.

Întru mulți și fericiti ani, Prea Sfințite Părinte Arhierie Ioan Crișanul!

EPISCOPUL MARTIR NICOLAE POPOVICI

În anul 1960 a plecat pe drumul de unde nu mai este întorcere Nicolae Popovici, profesor la Institutul Teologic din Sibiu și apoi episcop la Oradea. Săvîrșim un act de dreptate față de Nicolae Popovici, căci înainte de 1990 nu era îngăduit nici numele să i se amintească, cu atît mai puțin s-ar fi putut scrie ceva despre viața și activitatea sa. Delegat, de mitropolitul N. Colan pentru a reprezenta Mitropolia la moartea sa, am primit îndrumarea de a mă referi numai la activitatea sa din Sibiu cu interdicția categorică de a mă referi la rivna sa din Oradea.

Iată, în sinteză, cuvîntul rostit în 1960, în comuna Biertan: „Înalt Prea Sfințitul mitropolit Nicolae Colan și Institutul Teologic din Sibiu, își spun prin mine cuvînt de despărțire de cel care a fost ilustru profesor de dogmatică, la venerabilul așezămînt de cultură ortodoxă și românească din Sibiu și distins preot. Grațiul meu nu poate tîlmăci îndeajuns avalanșa de sentimente care ne copleșesc pe cei care l-au cunoscut. Am fi dorit ca să fie mereu viu și clocotitor de simțire, cum era. Dar socotile vieții nu noi le încheiem. Am venit pe rînd și plecăm pe sărite. Pentru a actualiza prezența sa în mijlocul nostru fie-n îngăduit să creionăm, pe scurt, biografia vrednicului de pomenire Nicolae Popovici. Născut în comuna Biertan la 29 ianuarie 1903 devine absolvent al Școlii normale din Sibiu și apoi bachelareat de la liceul „A. Șaguna“ din Brașov, primul licențiat în teologie de la Academia teologică din Sibiu, și doctor apoi de la Facultatea de Teologie din Cernăuți. A ur-

mat studii speciale la Atena, avînd ca profesor pe ilustrul Hristu Andrusos, și de documentare științifică la München, Leipzig, Tübingen și Breslau. Din 1932 devine profesor de teologie dogmatică la Academia teologică din Sibiu. A propus și limba greacă. El a fost printre primii în vremea aceea în măsură să pretuiască documentele și manuscrisele de acest fel ascunse în arhivele Sibiului.

A deținut doar vreme de patru ani catedra, căci în 1936 este ales episcop la Oradea. Pensionat forțat, pentru că n-a cedat în fața imixtiunii politice în treburile Bisericii, i se fixează domiciliul forțat la mănăstirea Cheia, pînă în 1960, cînd simțindu-și sfîrșitul aproape se mută în satul natal Biertan, unde este înmormîntat.

Alături de dînsul a crescut încă de cînd era în leagăn idealul vieții sale, idealul acela mare și puternic care i-a stăpînit sufletul. De aceea Teologia i-a devenit știință de predilecție, dogmatica ramura îndrăgită și cultivată cu mult avînt. De aceea „În-

ceputurile nestorianismului“, publicată la Sibiu în 1933 și „Epicleza euharistică“, publicată în același an, rămîn lucrări ce se recomandă prin „desaga de aur ce-o poartă și-o revărsă îndelung strălucind pe albul imaculat al filierelor“, cum se exprimă profesorul lui de la universitatea din Cernăuți Dr. Vasile Loichița, de a cărui știință s-a împărțit și din al cărui izvor a băut. După cum informează profesorul Ion Zăgreanu și Ion Ică un mare liturgist romano-catolic — Salaville — l-a scris: „va trebui să treacă 50 de ani pînă cînd un etolog romano-catolic va răspunde cu succes acestei cărți“.

Prieten sincer și devotat, coleg bun, om săritor la necaz Nicolae Popovici lasă instituțiilor pe care le-a slujit o excepțională competență o atmosferă de prețuire învîlăuită în dragostea ce nu se lasă uitată. Noi îi mulțumim înclărmîm pentru tot binele, pe care l-a săvîrșit și-l vom păstra în suflet ca un om capabil de eroismul unui martir.

Pr. prof. N. Neaga

— Iubiți-vă unii pe alții cu dragoste frățască, iar în cinstire dați-vă înțîietate unii altora. (Rom. 12, 10)

— Toate cîte voiți să vă facă vouă oamenii, faceți și voi lor asemenea. (Matei 7, 12)

IN MEMORIAM

Episcop D. ALBERT KLEIN

În data de 8 februarie 1990 a trecut la cele veșnice Eminența Sa D. Albert Klein, Episcopul Bisericii Evanghelice C.A. din România.

Trista veste a fost primită cu multă durere și de către Biserica Ortodoxă Română, care a avut în Eminența Sa un prieten sincer și apropiat.

Adormitul în Domnul s-a născut în anul 1910, la Sighișoara.

După ce a studiat Teologia și Științele Naturii la universitățile din Marburg, Cluj, Tübingen și Berlin, a activat ca profesor la Liceul „Brukenenthal” din Sibiu. În 1946 devine preot, slujind la parohiile Dobirca și Petrești, iar mai apoi ca protopop și prim preot la Sebeș-Alba și Brașov.

Datorită temeinicei pregătiri și aleșelor însușiri morale, în 1969 este chemat la înalta demnitate de episcop.

În răstimpul celor 21 de ani de când a condus destinele Episcopiei Evanghelice C.A. din România, adormitul în Domnul a înscris în viața acesteia înfăptuiri remarcabile. A lucrat „cu timp și fără timp” la continuarea înfloririi a vieții spirituale a credincioșilor, înfruntând adeseori opreliștile impuse de dictatură.

Din îndemnul și sub conducerea sa au fost dăruite Bisericii pe care a condus-o o nouă rânduială liturgică și o nouă carte de cântări bisericești. A înțeles vizite pastorale în toate parohiile evanghelice din țară, propovăduind cuvântul lui Dumnezeu și interesându-se de situația enoriașilor și a slujitorilor. O atenție aparte a acordat învățământului teologic, preocupându-se de creșterea calitativă a muncii instructiv-educative în cadrul Institutului Teologic Unic, ramura Sibiu. De numele episcopului Albert Klein se leagă și apariția în urmă cu 18 ani a foii „Kirchliche Blätter”, important mijloc de informare a preoților și credincioșilor asupra învățării de credință, a istoriei și activității trecute și prezente a propriei lor Biserici.

Pe plan ecumenic, episcopul Albert Klein s-a impus ca o personalitate ale cărei merite au fost unanim recunoscute. A fost membru în Comitetul Executiv al Consiliului Ecumenic al Bisericilor și în Comisia de Studii a Federației Mondiale Luterane.

Cu Biserica Ortodoxă Română a promovat cele mai strînse relații de colaborare. A fost prieten al ierarhilor și slujitorilor Bisericii noastre.

Pentru toți cei care l-au cunoscut și prețuit, episcopul Albert Klein rămîne o figură luminoasă de slujitor bisericesc, dăruit cu toată ființa misiunii sale.

Slujba religioasă de prohodire a rămășițelor pămîntului ale episcopului Albert Klein a fost oficiată marți, 13 februarie 1990, în catedrala Episcopiei Evanghelice C.A. din Sibiu.

Din partea Mitropoliei Ardealului și a întregii Biserici Ortodoxe Române au fost transmise condoleanțe Consistoriului Superior al Bisericii Evanghelice C.A. din România și familiei îndoliate.

Dumnezeu să-l odihnească în latura dreptilor!

Pr. prof. D. Abrudan

CINSTIRE

Evenimentele dintre 16—22 decembrie 1989 s-au înscris în Istoria României cu dimensiunea și mărimea marilor fapte ale luptătorilor de pe cîmpurile de bătălie.

Dacă prin luptele de la Oituz, Mărăști și Mărășești generația primului război mondial a asigurat românii dreptul la deplină unitate politică, generația tînă de azi a redeschis larg poarta Europei în care să intrăm cu conștiința forței morale și a demnității recitigate.

Prin curajul lor civic tinerii de acum au reeditat Mărășeștii României de la acest sfîrșit de veac.

Dar mărșălașii își are marile sale drame și adîncile ei dureri.

Ele trebuie vindecate.

De aceea:

Celor ale căror suflete s-au îndreptat ca vestitori nemuritori de biruință către Zamolxis, le datorăm cinstirea de eroi;

Celor cărora Dumnezeu le-a hărăzit supraviețuirea, li se cuvine recunoștința noastră;

Invalizii și urmașii celor căzuți se cade a fi ocrotiți prin lege după principiile Statutului Invalizilor, Orfanilor și Văduvelor de război;

Aceiași dreaptă și omenească ocrotire să o dăm urmașilor ziariștilor din alte țări, ce au venit la noi cu generozitatea tinereții, să realizeze o epopee singulară din această frămîntată parte a Europei ce-și caută calea regăsirii și a echilibrului moral.

Scrisoare de sub Cetățile dacice din Munții Orăștiei, de la un Veteran — invalid de război

Viorel Cugereanu

Cavaler al „Ordinului Mihai Viteazul”

● Oricine va face voia Tatălui meu Celui din ceruri, acela îmi este și frate și soră și mamă (Matei 12, 50)

● La înviere nici nu se însoară, nici nu se mărită nimeni, ci vor fi toți ca îngerii lui Dumnezeu din Cer (Matei 22, 30)

● Fericiți sînt ochii care văd ceea ce voi vedeți (Luca 10, 23)

„REVOLUȚIA CEA MARE”

Soarele libertății care a răsărit atît de strălucitor pe bolta pămîntului nostru străbun, prin revolta întregului popor îndeosebi a neînfricatului nostru tîneret și jertfa martirică a atîtor vrednici fii și frați de-ai noștri, între altele ne-a dat posibilitatea să repunem în lumină, oricînd și oriunde, adevărurile de nezdruccinat ale moralei creștine și, în general, ale învățturii Mîntuitorului nostru Iisus Hristos. Pentru că nu ne vine a crede cînd auzim la radio și televizoare, cînd citim în presa din aceste zile, cuvinte ca: Dumnezeu, credință în Dumnezeu, biserică, creștinism, fapte bune etc., care erau cu totul prohibite în vocabularul oficial de dinaintea Revoluției. Adevărat ele erau limitate chiar și în presa noastră bisericească. Puțini cititori ai Telegrafului Român știu de pildă că în tipografia noastră mitropolitană nu aveam voie să tipărim invitații de nunta, în care să apară cuvintele: biserică și cununie religioasă, din care motiv am refuzat să le mai tipărim.

Făcînd adevăratul dumnezeiesc al Bisericii a fost însă ținută mereu aprinsă în bisericile noastre parohiale, în aproape toate bisericile noastre parohiale, de către toți fiii buni ai Bisericii și cu deosebire de către marea număr de preoți care și-au înțeles permanent înalta lor menire, cu convingerea neștirămată că „adevărul rămîne și este tare în veac” (III Esdra 4, 38).

Ba mai mult, mulți preoți, foarte mulți preoți din întreaga țară și-au riscat libertatea, fiind sancționați de autoritatea civilă prin amenzi mari, sistarea salariilor, precum și în alte chipuri, pentru că au îndrăznit să se abată de la autorizațiile, cu greu obținute și ele, de reparații ale bisericilor lor, pe care din pricină binecuvîntate le-au transformat în biserică noi.

Se va ivi poate prilejul să ne povestească prin cîte a trecut de pildă venerabilul preot Nichifor Todor din Sibiu, care și-a pierdut funcția de protopop pentru că, ajutat de obștea cea mare a credincioșilor, a ridicat o biserică de toată frumusețea în cartierul „Treii Stejari” din Sibiu, sau părintele Gheorghe Gaspar, pe care nu odăta l-am văzut cu ochii în lacrimi hărțuit în fel și chip pentru că a îndrăznit să facă același lucru în Clisărie, ori părintele Mihai Apafi din Lădăuți, prot. Sf. Gheorghe, mult timp fără salarizare și cu decizia de demolare a bisericilor noi, pe care însă credincioșii de aici au apărut-o cu piepturile lor goale de cei ce au venit să execute decizia menționată, sau părintele Ioan Comșulea din Brașov, ori părintele Simion Solovăstru din Podul Olt, prot. Sf. Gheorghe, sau părintele I. Marin de la Vurpăr, prot. Sibiu și alții alții, ca să ne referim numai la cîteva exemple din Arhiepiscopia Sibiului. Așa se explică faptul că zorii libertății au fost întîmpinați cu atîta entuziasm de preoții noștri și mina de ajutor pe care au dat-o încă din zilele Revoluției preoți ca Isidor Berbecaru din Botiza — Maramureș, Valeriu Ramba din Lisa — Făgăraș și alții alții, fără să mai vorbim de sumele de bani pe care preoții și credincioșii noștri le-au depus în contul Libertatea 1989, aproape 5 milioane pînă în clipa de față în Arhiepiscopia Sibiului, iar pe întreaga Patriarhie Română aproape 130 milioane lei.

Prin voia și ajutorul Celui Atotputernic, a sosit și ziua sfîntă a libertății, și zidirea unei biserici, acolo unde este necesară, nu mai este o problemă, și trebuie să mănturim cu bucurie că acest lucru a și început în multe parohii. Problema este acum, o foarte serioasă problemă este însă zidirea bisericilor noastre lăuntrice, este munca uriașă de a ajuta credincioșii noștri să redevină oameni, să se regăsească pe ei înșiși cei adevărați, să-i ajutăm să gîndească cîntîș și curat, să-i ajutăm să spargă și să spargem cu toții carapacea hidoasă a dublicității, să-i ajutăm să elimine otrava spirituală inoculată în ultimele decenii, a sosit ziua în care cu adevărat să ne lepădăm de „omul cel vechi”, de omul păcatului, și să ne îmbrăcăm în hainele luminoase ale virtuților noastre străbune, creștinești, ca chipul lui Dumnezeu să crească neîncetînd în fiecare dintre noi și să umblăm cu hotărîre „întru înnoirea vieții” (Rom. 6, 4), la care Biserica creștină ne cheamă de două mii de ani.

„Oamenii nu se schimbă de la o zi la alta — scria, întemeiat, dl. Romulus Rusan în România liberă din 9 ianuarie a.c. Cei obraznici nu vor obosi să fie obraznici, cei ipocriți, ranchiunoși sau carieristi nu vor înceta să fie în sinea lor ceea ce au fost din totdeauna. Mincinoșii nu vor spune dintr-odată adevărul și n-o să ne închipuim că hoții, chiar dacă pe moment mai precauți, se vor resemna de la o zi la alta să-și facă meseria. Insidioșii vor continua și ei să-și toarne veninul”, venin care cu durere constatăm că se revarsă pe de-a rîndul, din nefericire, în dauna vieții noastre obștești.

De aceea, în aceste clipe de început de eră nouă pentru Tîra noastră socotim ca extrem de actual ceea ce doctorul fără de arginți, poetul, omul cu suflet mare, Vasile Voiculescu, numea imediat după primul război mondial: „Revoluția cea mare”, arătînd cititorilor săi de atunci că „binele nu răsare din senin, ca stelele pe cer sau florile pe răzoare”, că „nu putem aduce pe lume marea revoluție, biruința binelui asupra răului decît înfăptuind-o mai întîi în noi înșine”.

Menționînd vremurile „prielnice pentru o adîncă schimbare lăuntrică” și timpului său, medicul și poetul și creștinul Vasile Voiculescu ne cheamă și pe noi, cei de astăzi, vremuri „prielnice” avînd și astăzi „să ne coborîm în adîncul nostru... și să ne îngrijim de noi un ceas măcar, cercetîndu-ne ce bine am făcut și cum am întretînit mostenirea ce avem de la Tatăl nostru din cer. Să ne întrebăm cu grijă cit adevăr am adunat și cit am semănat, cită lumină am strîns și am răspîndit, ce bunătate am împrăștiat. Să ne reculegem și să cîntărim cum ne-am răsplătit părinții, cit ne-am iubit frații, cum ne-am învățat copiii, cum am urstat măcar de greutatea unui fir durea omenirii. Și după răspunsul cîntîș ce-l vom da la această înfricoșată înfățișare, să ne apucăm de îndreptare în lăuntrul nostru, așezîndu-ne viața proprie pe nolle temeli ce le vom fi găsit în adîncurile astfel săpate” (cf. pr. Gabriel Cocora: O „predică” a poetului V. Voiculescu, în Indrumătorul bisericesc, editat de Episcopia Buzăului pe anul 1982).

Să declanșăm, așadar, cu toții, cler și credincioși deopotrivă, de la vîlădică pînă la opincă, în ființa noastră lăuntrică, eliberată de apăsările pe care le-am trăit, „revoluția cea mare”, ca una dintre marile porunci ale ceasului de față.

Arhid. Gh. Papuc

(Continuare din pag. 1-a)

tratați ca cei mai sănătoși oameni, puși de uneltele regimului să facă în comune de caraulă noaptea (un mare mutilat cu picior de lemn) sau unui orb din Aciliu, care avînd o singură oală i s-a pretins să contracteze 2 kg de lînă.

Veteranii de război au fost obligați să contracteze cu statul carne, lapte, ouă, lînă indiferent dacă au avut posibilitatea să crească o vită sau o pasăre la curtea lor, unii au fost pur și simplu evacuați în cadrul faimoaselor planuri de sistematizare și mutați în clădiri absolut insalubre și total necorespunzătoare. Locuințele devenite libere în urma plecării unor familii definitiv din țară, au fost cu predilecție date unor așa-zisi activiști de partid, iar nicidecum unor invalizi sau văduve cu copii, care dacă au protestat au fost pur și simplu invitați la „Securitate”.

Clike de revoluție la Sibiu

(Continuare din pag. a 3-a)

țimea de confrăți aflați în spatele lor. Desigur că piepturile lor n-ar fi putut opri forțarea blindată, dar a oprit-o duhul lor și comunicația telefonică cu cei din interiorul fortăreței blindate. Erau toți români! Din turela amfibiei apare comandantul acesteia, care și el ridică minile în semn de non-violență. Victorie! Prima cucerire a revoluției! Amfibia se retrage și parchează cu spatele pe platoul din fața Consiliului municipal. Ura! „Trăiască Armata Română!” „Armata e cu noi!” răsuna din toate piepturile. Aplauze din toate părțile. Un cetățean din mulțime își scoate batista albă și o pune pe fața masivului blindat, iar altul, „înarmat” doar cu o garoafă roșie, — de unde o fi avut-o? — o înfige în oglinda retrovizorie a acestuia. Mulți dintre cei care mă cunoșteau, în special femei, mă întreabă: „Părinte, voi ce faceți? De ce nu trageți clopotele la biserică?” Le-am promis acolo în stradă, că li se va îndeplini dorința.

Orele 9. Pe strada Mitropoliei intră prima mare coloană de demonstrații condusă de tineri muncitori. În fața Catedralei se opresc, mulțimea înghețată, se roagă lui Dumnezeu pentru ocrotire și izbîndă, cîntă colinde, aprind luminări și pornește apoi spre Piața centrală a orașului. Mă atasez acestei prime coloane care trece prin fața blindatelor și cordoanelor de soldați postați în fața Băncii Naționale. Poștii și apoi a celor din fața clădirii CEC-ului și Muzeului Brukenenthal. Mulțimea dădea soldaților cozonac, prăjituri de casă, țigări și bineînțeles mult repetată știre că: „Armata e cu noi!” Coloana trece în deplină ordine și conștiință revoluționară, — cîntă celor din frunte! — prin fața cordonului de ostași alinați pe trotuarul din spatele statuii lui Gh. Lazăr. Un transmisivist raporta prin stația de radio-emisie asupra situației. Reușesc să surprind fraza: „Noi simțem aici tîntă directă!” N-am înțeles la ce se referea; abia mai tîrziu mi-am dat seama că era vorba de curburile de mitraliori și lunetisti terorști postați în podurile caselor de vis-a-vis.

Mulțimea cîntă „Hora Unirii” și în piață — pe întreaga ei suprafață — se încinge o horă mare a unirii și unității adevărate. Alte și alte coloane

O pată pe filele istoriei

În mine rămîne trează învățătura primită în Școala Militară, că: „Armata este scutul țării contra dușmanilor din afară și a dezordinii din lăuntru”.

Cei ce citiți aceste rînduri să aveți încredere în oastea țării, pentru că cu tot tratamentul vitreg la care fostul regim a pus pe spinarea veteranilor de război, în zilele fierbinți ale revoluției din decembrie 1989, mulți veterani s-au prezentat la unități militare pentru a-și oferi puterea lor de muncă.

Cu toate acestea chiar pe plan local veterani nu au fost întrebați dacă au ceva doleanțe în legătură cu ajutorarea lor, iar la intervențiile lor sporadice și individuale nu au primit

nici cel puțin un răspuns. La intervenția Comitetului Veteranilor — ca celor bătrîni și bolnavi să li se creze posibilitatea de a ajunge mai ușor la 1 kg de carne, cum aveau diabeticii, s-a primit răspunsul că cei bolnavi să se ducă la medic!

Dragi tineri! Am înșirat toate aceste „tratamente” la care au fost supuși veterani de război, ca să le cunoașteți, dar în același timp să vă fie și un imbold să duceți în continuare lupta pînă la capăt, pentru că nefîind terorizați pe diferite căi de clan aveți forța morală și puterea fizică de a dobîndi mari și frumoase victorii în construirea României Democratice, făcînd-o bogată înfloritoare și puternică. Lupta e grea și trebuie pusă pînă la capăt.

Peste voi nu se va așterne vîlul uitării ca peste veterani celui de al doilea război mondial. Acum în Tîra Românească e stăpîn poporul și Poporul NU UITĂ!

Trăiască Libertatea

12—14 ani. M-am supus „revoluționarilor” și-mi venea să-i sîrut pe obraji înghetați, însă mi-era teamă să nu mi se lipească lacrimile de fețele lor serioase, maturizate.

Și încă ceva. În ziua de 27 decembrie, — ceva mai friguroasă — ostășul din tancul care asigura ordinea la morga Spitalului județean de unde oamenii își ridicau morții, îi înghetașe minile pe pușca mitralieră. Sufla în ele ca să și le încălzească. Un cetățean, un OM din popor, își scoate mînușile gata încălzite din mîini și le dăruiește ostășului. Solidaritate, Omenie, tot ce vreți! Asta da Revoluția a poporului! Trăiască România Liberă!

ANUNȚ IMPORTANT

Membrii „ASTREI”, activi pînă în 1948, sînt rugați să comunice urgent la Institutul Teologic Universitar din Sibiu, telefon 924/17129, numele și adresa, în vederea convocării unei apropiate întruniri.

P.C. preoți din Ardeal și Banat sînt rugați să identifice și să-i pună în cunoștință de acest anunț pe toți cei care au avut calitatea mai sus menționată.

În numele vechilor „astrîști” din Sibiu, semnează:

Pr. IOAN BEJU

Prot. SIMION RADU

IOAN MANIȚIU — meseriaș.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază.

COMITETUL DE REDACȚIE: Dr. Antonie Plămădeală, Mitropolitul Ardealului — președinte; Pr. prof. Dr. Dumitru Abrudan — redactor responsabil; Arhid. prof. Dr. Aurel Jivi, redactor adjunct; Arhid. Gheorghe Papuc, Pr. prof. Dr. Mircea Păcurariu; Arhid. Ezechiel Oancea, tehnoredactor; Pr. Vartolomeu Constantinescu, corector.

Cititorii din străinătate se pot abona prin „ROMPRESFILATELIA”, sectorul export-import presă P.O. Box 12-201, telex 10376-presfir București, Calea Griviței nr. 64—66.

ABONAMENTUL pe un an: 150 lei. Cont nr. 45.10.4.09.2.

Taxa poștală plătită în numerar

Tiparul Tipografiei Eperhiale, Sibiu

44.206 |